

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΞΕΣ

απόδοση: Γ. ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗΣ

ΕΠΙΛΟΓΗ

Ἐφευρέτης τῆς ἑγχρωμῆς φωτογραφίας καὶ λιγάκι τοῦ φωνογράφου, ἀδιόρθωτος μποέμ, παρέα τῶν Βερλαίν, Ρεμπώ καὶ τῶν συναφῶν, ποιητῆς καὶ ἰδρυτῆς τοῦ θεατρικοῦ μονολόγου, ὁ Σάρλ Κρό (1842—1888) ἄφησε μιὰ σημαντικὴ κληρονομιά μες στὸ μέτριο λογοτεχνικὸ του ἔργο. Τὶς φανταστικὲς πρόξες. Κλειδί γιὰ τὴν ἀνανέωση.

Ἡ ποίηση τούτη διαποτίζεται ἀπὸ τὴ χαμηλόφωνη ἱκανότητα ἀποκρυπτογραφῆσεως σχολίων πάνω σ' ἐρεθίσματα ἔμφρα, ἄψυχα, ἐπίκαιρα, παρωχημένα, ποὺ κεντρίζουν τὴν εὐαισθησία του καὶ ἀντανακλοῦνται στὸ πρόσωπο ἑνὸς κόσμου, ποὺ φεύγει, ποὺ ἔρχεται.

Παρακμίας ὁ ἴδιος μες ἀπ' τὶς διαβρωτικὲς, Μπωντλερικὲς καταγωγῆς, λεπτόηχες μνιατούρες του, τὴν ἀξιοθαύμαστη λειτουργία καὶ δομὴ τοῦ ὄνειρου συνέλαβε τὴν πλήξη καὶ τὸ ἀδιέξοδο καὶ τῶν δύο κόσμων, προχωρῶντας

στὶς κατακόμβες τοῦ μαγνητισμένου ἀπὸ τὰ πτερίσματα, ποὺ συνεχῶς ἀνασούρει. Στυλίστας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀλκοολικοὺς τῆς λεπτομέρειας ὁ Κρό στάθηκε τότε «ὁ κρίκος τῆς αἰώνιας ἀλυσίδας τῆς ὁμορφιάς, γιὰτὶ αὐτό, ποὺ ἔλαμψε μιὰ φορὰ, λάμπει πάντα στ' ἀπόλυτο», γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω τὰ ἴδια του τὰ λόγια, ποὺ ἀφιερώνει στὴ λαϊκὴ Χάμιλτων. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὸ ἐπιτρεπυμένο ὕψος, τὴν εἰρωνεία τῆς ἀγωνίας του, ὅπως γράφει ὁ Μπρετόν, ἓνα περιστροφὸ εἶναι ἔτοίμο νὰ ἐκπυρσοκροτήση. Γι' ἄλλή μιὰ φορὰ στ' ὄνομα τῆς ὁμορφιάς ἀρχίζει τὸ παίγνιδι τῆς Ρωσικῆς ρουλέτας.

Οἱ «Φανταστικὲς πρόξες» ἀποτελοῦν τὸ ὄγδοο καὶ τελευταῖο μέρος τῆς μοναδικῆς συλλογῆς, ποὺ κυκλοφόρησε ζῶντος τοῦ ποιητῆ «Σεντουκάκι ἀπὸ σάνταλ» τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1873.

* * * *

ΠΕΡΙΣΠΑΣΤΡΙΑ

Ἡ κάμαρη γεμάτη ἀρώματα. Στὸ χαμηλὸ τραπέζι, μες σὲ πανέρια ἀγιόκλημα, γιασεμί, λογιῆς - λογιῆς λουλούδια κόκκινα, κίτρινα, γαλάζια.

Ξανθὲς μετανάστριες ἀπὸ χῶρες μακρινῶν λυκοφῶτων, ἀπὸ τὴ χώρα τῶν ὄνειρων, τὰ ὀράματα ξεμπαρκάρουν στὴ φαντασία μου. Τρέχουν ἐκεῖ, ἐκεῖ φωνάζουν καὶ τόσο πιέζονται, ποὺ θάθελα νὰ τ' ἀναγκάσω νὰ βγοῦν.

Παίρνω φύλλα πολὺ λευκοῦ καὶ λεῖου χαρτιοῦ καὶ φτερά κεχρμαπαρένιου χρώματος, ποὺ γλιστροῦν στὸ χαρτί με χελιδονίσαιες φωνές. Θέλω νὰ δώσω στ' ἀνήσυχα ὀράματα τὸ καταφύγιο τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ῥίμας.

Μὰ νά, στὸ λευκὸ καὶ λεῖο χαρτί, ποὺ ἡ πέννα μου γλιστροῦσε φωνάζοντας σὰ χελιδόνι στὴ λίμνη, πέφτουν ἄνθη ἀπ' ἀγιόκλημα, ἀπὸ γιασεμί καὶ ἀπὸ λογιῆς - λογιῆς μικρὰ λουλούδια κόκκινα, κίτρινα, γαλάζια.

Ἦταν ἐκεῖνη, δὲν τὴν εἶχαν δεῖ, καὶ τίναζε ἀπ' τὰ πανέρια τὰ μπουκέτα στὸ χαμηλὸ τραπέζι.

Μὰ τὰ ὀράματα πάντα σκιρτοῦσαν καὶ ἤθελαν νὰ ξαναφύγουν.

Λοιπὸν ξεχνώντας, πὼς ἦταν ἐκεῖ ἐκεῖνη, ὠραία καὶ λευκὴ, φύσηξα τὰ μικρὰ σπαρμένα ἄνθη στὸ χαρτί καὶ ξανάρχισα νὰ τρέχω ξοπίσω ἀπ' τὰ ὀράματα, ποὺ κάτω ἀπ' τὰ ταξιδιωτικὰ παλτά τους, ἔχουν φτερά προδοτικά.

Θὰ φυλάκιζα ἓνα—μιὰν ἀγρία κοπέλλα με

πράσινο βλέμμα—σὲ μιὰ στενὴ στροφή, ὅταν ἐκεῖνη ἦρθε ν' ἀκουμπήσει στὸ χαμηλὸ τραπέζι, δίπλα μου, ἔτσι, ποὺ τὰ ταυτομένα στήθια τῆς χάιδευαν τὸ λεῖο χαρτί.

Ἔμενε ὁ τελευταῖος στίχος τῆς στροφῆς γιὰ νὰ κολλήσει ὅταν ἐκεῖνη μ' ἐμπόδισε καὶ τ' ὄραμα με τὸ πράσινο βλέμμα δραπέτευσε, μὴν ἀφήνοντας στὴν ἀνοιχτὴ στροφή παρὰ τὸ ταξιδιωτικὸ παλτό τῆς καὶ λίγο σεντέφι ἀπ' τὰ φτερά του.

Ἦ! Ἡ περισπαστρία!... Θὰ τῆς ἔδινα τὸ φιλί, ποὺ περίμενε, ὅταν τ' ἀνήσυχα ὀράματα, οἱ ἀγαπημένες μετανάστριες με τ' ἀρώματα ἀπὸ μακριά, ξανασημάτισαν τοὺς χοροὺς τους στὴ φαντασία μου.

Ξέχασα πάλι, πὼς ἦταν ἐκεῖ ἐκεῖνη, λευκὴ καὶ γυμνὴ. Θέλησα νὰ κλείσω τὴ στενὴ στροφή με τὸν τελευταῖο στίχο, ἀκατάλυτη ἀλυσίδα ἀπὸ φανταστικὸ ἀτσάλι, πυρογραφημένη ἀπὸ ἀστεροφόρο χρυσό, ὅπου συγκολλοῦν οἱ λαμπράδες τῶν χρυσταλλομένων δόσεων στὴ μνήμη μου.

Καὶ παραμέρισα λίγο με τὸ χέρι τὰ φουσκομένα τῆς στήθια ὅλο ἐρεθιστικὸς πόθος, ποὺ ἔφρυβαν στὸ λεῖο χαρτί τὴ θέση τοῦ τελευταίου στίχου. Ἡ πέννα μου ξανάρχισε τὸ πέταγμα τῆς, φωνάζοντας σὰν τὸ χελιδόνι ἔταν περὸν ἔυστὰ μιὰ ἡσυχὴ λίμνη, πρὶν τὴν καταγίδα.

Ἄλλὰ νά, ποὺ ξάπλωσ' ἐκεῖνη, ὠραία, λευ-

κή και γυμνή στο χαμηλό τραπέζι, κάτω απ' τὰ πανέρια, κρύβοντας κάτω απ' τὸ ὄραϊο, χαῦνο κορμί της ὅλο τὸ φύλλο τοῦ λείου χαρτιοῦ.

Τότε τὰ ὄραματα πέταξαν ὅλα πολὺ μακριά, γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσουν πιά.

Τὰ μάτια μου, τὰ χεῖλια καὶ τὰ χέρια μου χάθηκαν στὸν ἀρωματισμένο θάμνο τοῦ αὐχέ

να της κάτω απ' τὴν ἐπίμονη περίπτωση τῶν μπράτσων της καὶ πάνω στὰ φουσκωμένα ἀπὸ τοὺς πόθους στήθια της.

Καὶ δὲν εἶδα πιά παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὄραϊο κορμί, χαῦνο, χλιαρὸ καὶ λειό, καθὼς πέφταν ἀπὸ κλυδωνιζόμενα πανέρια τ' ἀγιόκλημα, τὰ γιαισεμιά κι ἄλλα λογῆς-λογῆς μικρὰ λουλούδια κόκκινα, κίτρινα καὶ γαλάζια.

ΜΑΔΡΙΓΑΛΙ

Μεταφρασμένο πάνω ἀπὸ μιὰ βεντάλια τῆς
λαΐδης Χάμιλτων

Ὁ καιρὸς, ἀδυσώπητος ἀλχημιστής, θὰ σβήσει τὸ ζεστὸ ἄρωμα τοῦ σάνδαλου.

Ἄλλ' αὐτὲς οἱ λέξεις, γραμμένες στὴ βεντάλια σας θὰ ἐπιζοῦν κι ἀκόμα κει, θὰ ρεῖτε τ' ἄλλα ἀρώματα τῆς ἀνάμνησης.

Τότε ἡ ζωγραφιὰ τῆς λαμπρῆς σας νιότης θὰ ξετυλιχθεῖ στὴ μνήμη σας, θάστε γι' αὐτὸ ἐκστατικὴ καὶ θαμπωμένη, ὅπως εἴμαστε κι ἐμεῖς ὅταν τὰ μαλλιά μὲ τὶς ἀποχρώσεις τοῦ χαλκοῦ ξετυλίγονται στοὺς ὤμους σας.

Λίγο ὕστερα, ὁ χρόνος, δαμασμένος γιὰ μιὰ στιγμή, θὰ ξαναπιᾶσει τὸ καταστροφικὸ του ἔργο κι ἡ σάρκα σας, ἀγνή ψηλαφητὴ, ξαφνικά θ' ἀπλαχθεῖ ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς μοῖρας ἢ τ' ἀνθρώπου ἢ θ' ἀποξηραθεῖ σιγά - σιγά στὸν ἄνεμο τῶν γηραιῶν, γιὰ νὰ διαλυθεῖ τέλος στὴ γροῖζα γῆ.

Αὐτὴ ἡ βεντάλια ἐπίσης, πωλημένη, ἀγορασμένη, ξαναπωλημένη, λερωμένη μὲς στὰ σπυράκια, σπασμένη ἀπ' τὰ παιδιὰ, περιφρονημένο μπιμπιελὸ στὰ παλτατζίδικα, θὰ τελειώ-

σει ἴσως μέσα σὲ μιὰ φωτεινὴ πυρκαγιά ἢ ξέβρασμα ὑπόνομον θὰ κατέβει τὰ ποτάμια γιὰ νὰ θρυμματισθεῖ, σαπισμένη στὴν ἀπέραντη θάλασσα.

Προσμένοντας, φυλάχτε τὸν ἐγωισμό τῆς αὐγινῆς σας σάρκας, ἀφείστε ν' ἀστράφτουν προκλητικὰ τὰ μαλλιά σας, παίξτε μὲ τὴν μοχθηρία τῶν διαφανῶν ματιῶν σας.

Γιατὶ εἰστε ὁ τωρινὸς κρῖκος τῆς αἰώνιας ἀλυσίδας τῆς ὁμορφιάς, γιατί αὐτὸ, πὸν ἔλαμψε μιὰ φορὰ, λάμπει πάντα σ' ἀπόλυτο, γιατί στὴ συμφωνία τῆς ζωῆς σας, ταιριάζει στὸ τέλος μιὰ ἀυστηρὴ καὶ μεγαλόπρεπη ἀρμονία.

Ἐξ ἄλλου ἐκεῖνες οἱ λέξεις, πὸν μιλοῦν γιὰ σᾶς, μεταφερόμενες ἀπὸ μνήμη σὲ μνήμη, θὰ ὑποχρεώσουν ἀτελείωτα νὰ ξαναεῖ τὸ κυριαρχο χέρι, πὸν κρατοῦσε κεινὴ τὴ βεντάλια καὶ τὴ σάρκα, πὸν χαϊδεύεταν ἀπὸ τοὺς ἀρωματικούς παλμούς της.

ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

τοῦ Χένρυ Κρό

I) ΕΚΣΤΑΣΗ

Καταμεσὶς στὴ νύχτα, ἓνα ὄνειρο. Ἐνας σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ὑπάλληλοι μὲ κυββαλιστικὰ στοιχεῖα στὰ διοικητικὰ κασκέτα τους. Βαγόνια σὲ ἰσόπεδη διάβαση φορτωμένα νταμιζάνες ἀπὸ δουλεμένο σίδερο. Τὰ σιδηρότροχα ἀμάξια κυλοῦν μὲ ἀποσκευές, πὸν στοιβάζουν στὰ βαγόνια τοῦ τραίνου.

Μιὰ φωνὴ ὑποσταθμάροχη. Τὸ λογικὸ τοῦ κ. Ἰγκιτουρ στὸν προορισμὸ τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐγὼς ἐργάτης ἔρχεται καὶ βάζει μιὰν ἐτικέτα στὸ ὑποδειγμένο δέμα—μιὰ νταμιζάνα ἴδια μὲ τῶν βαγονιῶν, σὲ ἰσόπεδη διάβαση. Κι ὕστερα ἀπ' τὸ ζύγισμα στὴ μαλαντζα, ἡ ἐπίδραση. Τὸ σφύριγμα γιὰ τὴν ἀναχώρηση ἀντιχρεῖ, ὀξὺ, ἰλιγγιώδες καὶ παρατεταμένο.

Ξαφνικὸ ξύπνημα. Τὸ σφύριγμα καταλήγει σὲ νιοσύρισμα γάτας στὰ κεραμίδια. Ὁ κ. Ἰγκιτουρ ὀρθᾶ, σπάζει τὸ τζάμι καὶ βυθίζει τὸ βλέμμα του στὸ σκοτεινὸ γαλάζιο, ὅπου πλανιέται τὸ εἰρωνικὸ πρόσωπο τοῦ φεγγαριοῦ.

II) ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ρόδινη καὶ ξανθιά ἡ Ἀμφιτρίτη περνᾶ μὲ τὴν ἀκολουθία της σ' ἓνα ἀτέλειωτο γλανκὸ κάτω ἀπ' τὸ νερὸ τῆς θάλασσας τοῦ νότου.

Σὰν τὶς Παριζιάνες νύμφες πὸν πάνε στὸ δάσος, ὀδηγεῖ μονάχη τὸ κέλφος τοῦ μυδιοῦ της, ἐξαισία ἄμαξα βερνικομένη μὲ γυαλιστερό μαῦρο χρώμα, στολισμένη μὲ ζαφείρια καὶ μαργαριτάρια.

Ἡ ὄραϊα ἐγκαταλείπει τὰ μαλλιά της στὴν ὑγρὴ κι ἀλμυρὴ αἴθα. Τὰ βλέφαρά της μσοκλίνουν καὶ τὰ ρόδινα ρουθόνια της διαστέλλονται ἀπὸ ἠδονὴ σ' ἐκεῖνο τὸ ὅλο περιπέτεια τρέξιμο.

Μὲ πόσην ἐπαρση ἀπλώνονται τὰ ὄραϊα της μπράτσα καὶ τεντώνουν τὰ γκέμα, λεπτὰ θαλερὰ φύκια, δυὸ ὀρθητικῶν ἱποκάμτων με φωτινὸ, πυρότριχο φόρεμα.

Εἶναι ὁ ἀπρόβλεπτος γυναικεῖος παραλογι-

σμός, καταστρεπτικός ἢ ἀξιαγάπητος, πότερο περήφανος γι' ἀγορασμένα ὑφάσματα παρὰ γιὰ τὶς λευκὲς καμπυλότητες τοῦ στήθους της, πῶς περήφανος γιὰ τὴν καθαρότητα γά-
τσα τῶν ἱπποκάμπων της παρὰ γιὰ τὴ διαφάνεια τῆς κόρης τῶν ματιῶν της.

Τὴν περιμένουν σὲ κάποιαν ἀγαθοεργὴν συν-
ἄθροιση, ὅπου οἱ Νηρηίδες κάνουν ἔρανο συν-
οδειόμενες στὸ μέσον τοῦ πλήθους ἀπὸ κορδι-
μένους Τρίτωνα, μὲς στὸ ἐπίσημο κολλάρο
τους, κι ὅπου οἱ σειρήνες πρέπει νὰ εἰσακου-
στοῖν πρὸς κέρδος τῶν ἐργατικῶν κοινοτήτων,
ποῦ φτιάχνουν τὸ κοράλι.

Θὰ φτάσει ἀργοπορημένη, λίγο ἐπίτηδες,
γιὰ νὰ κάνει μιὰν ἐπίσοδο ὅλο αἴσθηση στὸ μέ-
σον τῆς ἐπίσημης ἑμίλιας τοῦ κυρίου Πρωτέα,
ζηλευτοῦ διοργανωτῆ, ἀλλὰ πληκτικοῦ στὴν
ἀκοή.

Θὰ φτάσει ἀργοπορημένη, γιατί, εὐτυχι-
σμένη νὰ θαυμάζεται ἢ ἀπὸ τοὺς πῶς ταπει-
νοὺς ὑδρόβιους πολίτες, κρατᾷ τοὺς ζωηροὺς
ἱπποκάμπους της καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ φτε-
ροκοποῦν ἐπὶ τόπον, προσημομένη, πῶς δὲν
μπορεῖ νὰ τοὺς καταφέρει νὰ προχωρήσουν.

Δὲν εἶν' ἐξ ἄλλου εὐεργεσία νὰ γοητεύει
δωρεᾶν τὰ μάτια τῶσων φτωχῶν ἀνθρώπων;

III) ΤΟ ΠΛΟΙΟ — ΠΙΑΝΟ

Τὸ πλοῖο γλιστᾷ μ' ἐκθαμβωτικὴ ταχυτη-
τα στὸν ὠκεανὸ τῆς φαντασίας.

Παρασυρμένο ἀπ' τὶς ρομαλέες προσπάθει-
ες τῶν κοπηλατῶν, σκλάβων ἀπὸ διάφορες
φυλὲς φανταστικές.

Φανταστικὲς ἀφοῦ τὰ πρόσωπά τους εἶναι
παράξενα, ἀφοῦ οἱ γυμνοὶ τους θώρακες εἶ-

ναι ἀπὸ σπάνια χρώματα ἢ ἀπίθανα στὶς πρα-
γματικὲς φυλές.

Ἐπάρχουν πράσινοι, γαλάζιοι, ἄλικοι, πορ-
τοκαλένιοι, κίτρινοι, ροδόχρωμοι σάν τὶς Αἴ-
γυπτιακὲς τοιχογραφίες.

Στὴ μέση τοῦ πλοίου ἓνα ὑψωμένο βάθρο
καὶ πάνω στὸ βάθρο ἓνα πολὺ μακρὸ πάνο με
οὐρά.

Μία γυναίκα, ἡ Βασίλισσα τῶν μύθων, εἶ-
ναι καθισμένη μπρὸς στὰ πλήκτρα. Κάτω ἀπ'
τὰ ροδίνα της δάχτυλα τ' ὄργανο βγάζει ἡ-
χους βελούδινους καὶ δυνατούς, ποῦ σκεπά-
ζουν τὸν ψιθυρο τῶν κυμάτων καὶ τοὺς ἀνα-
στεναγμούς ἀπ' τὴν προσπάθεια τῶν κοπη-
λατῶν.

Ὁ ὠκεανὸς τῆς φαντασίας δαμάστηκε, κα-
νένα κύμα δὲ θὰ τολμήσει νὰ βλάψει τὸ πάνο,
ἀρ.στούργημα ἐβένινης τέχνης σὲ παλλίσαν-
δρο, ποῦ λαμποκοπᾷ, οὔτε νὰ βρέξει τὴν τσό-
χα τῶν σφυριῶν καὶ νὰ σκουριάσει τ' ἀτσάλι
τῶν χορδῶν.

Ἡ συμφωνία δείχνει τὸ δρόμο στοὺς κο-
πηλάτες καὶ τὸν τιμονιέρη.

Ποῖο δρόμο; Καὶ σὲ ποῖο λιμάνι ὀδηγεῖ;
Οἱ κοπηλάτες δὲν ἔξερουν τίποτ' ἀπολύτως,
οὔτε ὁ τιμονιέρης. Ἀλλὰ προχωροῦν στὸν ὠ-
κεανὸ τῆς φαντασίας, πάντα μπρὸς, πάντα
πὸ θαλαεῖο.

Κοπηλάτῃ στὰ κουπιά, στὰ κουπιά, ἡ Βα-
σίλισσα τοῦ μύθου τὸ λέει στὴ χωρὶς τέλος
συμφωνία της. Κάθε μίλι ποῦ διατρέχουν εἶ-
ναι κατακτημένη εὐτυχία, ἀφοῦ ἔτσι πλησιάζ-
ουν στὸν ὑπέρογο ἢ ἀφατο σκοπὸ, ἅς ἦταν
τ' ἀπόροστο ἄπειρο!

Στὰ κουπιά, στὰ κουπιά, στὰ κουπιά!

Λεόντιος Μαχαιράς

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΛΥΚΕΙΑΣ ΧΩΡΑΣ ΚΥΠΡΟΥ, Η ΠΟΙΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΡΩΝΑΚΑ ΤΟΥΤΕΣΤΙΝ ΧΡΟΝΙΚΟΝ

Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ :

1. Ἐβουλεύθηκα ἐν ὀνόματι τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ
τοῦ ἐν τριᾷδι προσκυνουμένου, νὰ ἐξηγηθῶ πε-
ρὶ τῆς ἀκριβοῦς χώρας Κύπρου. Ὡς χρόνοι εἶ-
ναι γ' ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ περασμένος, ὁ εὐρισκό-
μενος, καὶ ὁ ἐρχόμενος, ἥττις εἶναι καὶ οἱ μέ-
ροι τῆς ζωῆς μας, ὡς γοῖδον λαλεῖ ὁ Δαβὶθ·
ὅτι οἱ μέρες μας διαβαίνουν καὶ μεῖς κατα-
λουθῶμεν τοὺς καρπούς ἄγουρους, καὶ θανατών-
ομεν τοὺς γονίους μας, νὰ πάρομεν τὴν κλη-
ρονομίαν τους, ὡς μοροί· καὶ πόσον καιρὸν ν'
ἀπαντήσωμεν, μέλλει νὰ ποθάνωμεν, καὶ γιὰ
τοῦτον ἅς ἀπομεινίσκομεν ὥσθη νὰ θέλῃ ὁ
θεὸς τὴν σηκῶνῃ τοὺς γόνιους μας καὶ νὰ
παίρνωμεν τὴν κληρονομίαν.

Ἄδὲ πῶς μᾶς παραπονᾷ ὁ φρένιμος Σολομών,
καὶ λαλεῖ: ψέματα τῶν ψεμάτων, ὅλα εἶναι
ψέματα.

2. Ἐπειδὴν τὰ πάντα διαβαίνουν καὶ τὰ γι-
νίσκονται ξεγῶνται, πολλὰ πεθυμοῦν ὅλοι νὰ
γρικῆσουν τὰ διάβησαν, καὶ τὰς παλαιὰς ἱστο-
ρίας, ὅτι μανθάνουσιν τὰ πράματα τὰ ἐδιάβη-

σαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖνα μανθάνουσιν καὶ βλέπου-
νται, καὶ ἀνὲν καὶ τινὰς ἐμποδιστῆ νὰ βλέπε-
ται, μήπως καὶ γλυτώσουν, θέλω ποῖσειν διὰ
τῆς χάριτος τοῦ παναγίου πνεύματος μικρὴν
ἀνθύμνησιν, διὰ νὰ τὴν διαβάξουσιν ἐκεῖνοι, ὅ-
ποῦ εὐρίσκονται, οἱ ποιοὶ θέλουν ἀλεγριάζε-
σθαι τὰς παλαιὰς ἱστορίας.

Η ΕΡΗΜΩΣΗ :

3. Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος μετὰ τὸ βαπτί-
στηνα εἶπεν, ὅτι ἡ δικὴ μας χώρα ἡ Κύπρος
ἔμεινεν χωρὶς τινὰν χρόνους λς', διατὶ ἐγένινεν
πεῖνα μεγάλη ἀπὸ ἀβροχίαν, καὶ οὐλὴ ἡ στο-
ρὰ ἐχάθηκεν· καὶ ἡ πεῖνα ἐγένινεν μεγάλη, καὶ
οὐλα τὰ νερά τῶν βρῶσων ἐξερᾶναν, καὶ ἐπη-
γαίναν οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τόπον εἰς τόπον με-
τὰ κτηνά τους νὰ εὔρουν νερόν, νὰ ζήσουν
καὶ τὰ κτηνά τους· καὶ οὐλα ἐστεγνῶσαν, καὶ
λάκκοι καὶ βρῶσες, καὶ ἀφῆκαν τὴν πανθαύ-
μαστην Κύπρον καὶ ἐπεράσαν ὡδα κ' ἐκεῖα ὅ-
που πασαεῖς ἦσαν ἀνάπαυσιν· καὶ τὸ νησίεν
ἔμεινεν χωρὶς τινὰν χρόνους λς'.

παρουσίαση: Γιώργη Κεχαγιόγλου